

Per contra, s'han eliminat els exàmens oficials de pas de nivell i s'ha igualat la capacitat d'impartir l'ensenyament de grau elemental als centres privats i als centres públics. Els pares, a l'hora d'escollir el centre on volen que els seus fills estudiïn música s'hauran de fixar amb: l'ideari de l'escola, la professionalitat dels seus professors, l'activitat d'aquesta escola o les quotes, però en cap cas tindrà rellevància, a nivell de títols, que el centre sigui públic o privat.

En definitiva, la idea de la Llei és molt bona, però el què no ho ha estat tant és la forma de dur-la a terme, és a dir, la pràctica. Òbviament, uns programes d'estudi més elaborats i amb més hores de dedicació ens donaran músics més ben preparats en un futur, però, cal tenir en compte que a hores d'ara a aquests estudiants no se'ls ha garantit que això pugui ser realment una professió i que els estudis paral·lels que estan realitzant no tenen en compte l'alt nivell de dedicació a la música. Tampoc està gens clar el sistema d'accés a l'ESMUC. Un cop han acabat el grau mig reglat, els pot passar que després de tota una vida dedicada a estudiar música, aquell any no surtin places del seu instrument, o aquestes es cobreixin per persones que no han passat pel grau mig reglat.

Ja ho veieu, així està el panorama. Vosaltres mateixos jutjareu.

Josep Vila

El Cor de Cambra des de dins

Fa uns sis anys, quan va començar la Coral, ningú hauria dit que arribaríem a cantar *El messies de Haendel*, el *Gloria* de Vivaldi i la *Cançó d'amor i de guerra*, en un sol any. Però en aquests sis anys la Coral s'ha anat fent gran i tots hem anat aprenent a cantar i al final hem arribat on som ara.

Ha sigut tota una experiència cantar aquestes tres obres. Jo, personalment, vaig gaudir més amb la primera, però s'ha de reconèixer que no passa cada dia que tinguis l'oportunitat de cantar a l'Auditori de Granollers (acabat d'estrenar) i, a sobre, amb l'Orquestra de Cambra de Granollers.

Potser *El Messies* ens queia una mica gros, sobretot en alguns trossos que passàvem com podíem, però va sortir prou bé, trobo. El millor de cantar aquesta peça va ser poder interpretar-la a l'Església de Montornès. La sonoritat del lloc i el fet que l'església estigués plena de gent va ajudar a què el concert sortís rodó. Podies sentir perfectament a la resta del cor i el so no es quedava davant teu... Va ser un d'aquells concerts que almenys jo recordaré tota la vida.

Ni al *Gloria* ni a la *Cançó d'amor i de guerra* vam tenir l'oportunitat de cantar en un lloc amb tan bona acústica, però l'orquestra i la quantitat que érem cantant va fer que també hi gaudíssim molt. Impressiona cantar *Gloria* tots junts, amb tanta gent, o la *Cançó d'amor i de guerra*, amb tots els homes i dones a una sola veu. A més, vam conèixer altres maneres de dirigir. Al principi potser costava adaptar-s'hi, però de seguida va estar fet. Tampoc no passa cada dia que tinguis l'oportunitat de cantar al costat de solistes de tanta talla.

Cantant obres així, amb altra gent, amb l'orquestra i solistes com els que van venir i, a més, a l'Auditori, era tota una experiència, amb un treball molt diferent. Això no està gens malament. Però al final ja trobava a faltar el treball de cantar els de sempre, intentant ajuntar la teva veu amb altres veus que ja coneixes.

A veure aquest any que ve que ens espera. Nosaltres volem seguir millorant i gaudir al màxim. I si voleu ja ho sabeu, apunteu-vos-hi!

Alba Corral